

skulle vi tro den ærede Minister, maa der senere være kommet ikke saa lidt Opgang i Materiellet og i forskellige andre Forhold, som ikke gør det saa lidt sikrere at foretage Beregning over et saadant Anlæg nu med tilbørligere. Naar Ministeren kommer med sine Baneanlæg, maa vi derfor se at faa dem sat ned til saadanne Summer, som der her er Tale om. Hvad der interesserer mig, er, at Ministeren modsætter sig Anvendelsen af 1,600,000 Kroner til et saadant Anlæg som 12½ Mil Bane i meget forsømte Egne med fast Bro mellem de to Landsdele, samtidig med, at han forlanger for Banen, der ikke ere en Trejedel saa store, fra mere end dette Beløb indtil det 3-4-dobbelte af dette Beløb. Den ærede Minister veed nok, at naar jeg siger det 3-4-dobbelte, sigter jeg kun til en enkelt Bane: Klampenborg-Helsingørbanen. Den skulde blot koste ca. 1,300,000 pr. Mil alt i alt — det er ganske vist med Jord med — og det vil blive ca. 150,000 Kr., som Staten skulde tilskyde til Banen, vel at mærke Jorden med; thi ellers vilde det ikke blive nær saa meget, men kun ca. 100,000 Kr. Det er absolut urimeligt. Det forekommer mig, at det vilde være særdeles prisværdigt, set fra et saadant rent borgerligt Standpunkt som mit, der er aldeles uberørt af disse Svingninger, Bevægelser og højere Hensyn, som naturligvis de ledende Mænd paa den anden Side maa gøre gældende overfor ethvert simpelt Duffe fra vor Side. Bortset derfra forekommer det mig, at det er en meget smuk borgerlig Gerning her, som vi paa en saa billig Maade for Staten og en noget anstrengende Maade for Egnen, men dog overkommelig, eftersom den har saa megen Trang og Lyst dertil, sit et saadant Foretagende gennemført og dermed Sydsjøtjølland med Møen forjaget med Jærnbaner. Det er et godt borgerligt Foretagende, en smuk og vel udført Gerning, som jeg ikke begræder, at den høje Regering ogsaa her vil modsætte sig. Der blev af det ærede Medlem for Præstø Amtz 6te Valgtreds (Nøby) fremfat nogle Bemærkninger, som vare fuldstændig paa deres Plads, om, at man skulde sikre sig Afgangen fri — men naturligvis paa Betingelse af Stadeserstatning — ligesaa godt som den har været i de gamle Sjeres Tid og ogsaa i den nuværende Sjeres Tid, til Alinten og Egnen der. I den Henseende erindrer jeg, at vi have haft en Formular til en Deklaration af den paagældende Sjers af Alinten, i alt Fald af store Alint — jeg har haft den i min Haand, og jeg tror ogsaa, at Indholdet har været angivet her i Tale — som gik ud paa, at han er villig

til, naar Banen blev anlagt, ved Deklaration at sikre i den Henseende enhver rimelig fri Frelvens. — Jeg haaber, at den ærede Minister skal blive villigere, og jeg nærer det Haab, at vi ved den senere Behandling af denne Sag skulle kunne fjerne Betænelighederne hos det ærede Medlem for Præstø Amtz 6te Valgtreds (Bojsen), saaledes at vi kunne faa hans indflydelsesrige og virksomme Bistand til Fremme af denne Sag. Jeg veed jo tilfulde, at som Stillingen er, kan den ikke gennemføres, uden at de to Stormagter ere enige, den ærede Minister, som nu fjerner sig, og det ærede Medlem fra Møen.

Tauber: Det har ogsaa maattet være mig paafaldende, hvorledes Forholdet udviklede sig mellem det ærede Medlem for Præstø Amtz 6te Valgtreds (Bojsen) og den ærede Minister. Det ærede Medlem for Præstø Amtz 6te Valgtreds spillede ud, idet han anbefalede Lovforslaget, og den ærede Minister stod, idet han modsatte sig Lovforslaget. De brugte næsten de samme Argumenter, den ene til anbefaling, den anden til Modstand. Nu vel, derved skal jeg ikke opholde mig; men jeg ønsker at henvende nogle Ord til den ærede Minister. (Leth: Han er borte! — Berg: Men det bliver staaende i Tidenden, saa kan han læse det!) Ja, stant den ærede Minister er borte i dette Øjeblik, tør jeg maaste i Forventning om, at han meget snart vil komme, fortsætte og sige, hvad jeg havde at ytre. Den ærede Minister gjorde gældende, at det var noget ganske nyt, der her var Tale om, nemlig om at give Koncession til et fremmed Selskab, men det er der, saa vidt mig bekendt, aldeles ikke Tale om. Der er kun Tale om en Bemyndigelse fra Ministeren til at give Koncession, og som den ærede sidste Taler ytrede, vil den jo være at give til de koncessionsføgende, der, saa vidt mig bekendt, ere danske Mænd, og under alle Omstændigheder ville de, der komme til at udøve Koncessionen og drive Banen, nødvendigvis ifølge selve Lovforslaget blive Personer med dansk Indfødsret, saa at Ministeren og overhovedet Staten ikke ville faa med andre at gøre end med indfødte. Forholdet er jo i Virkeligheden heller ikke det, at det er Begunstigelser, der skulle ydes til et fremmed Selskab, men det er Begunstigelser, der begæres af og forventes ydede til de paagældende Egne, der have sat sig i Bevægelse, saavel Egnene nord for Ulfhund paa Sjælland som Egnene syd for Ulfhund paa Møen. Naar jeg, som andre Talere, fortrinsvis har dvælet ved Møen, saa er